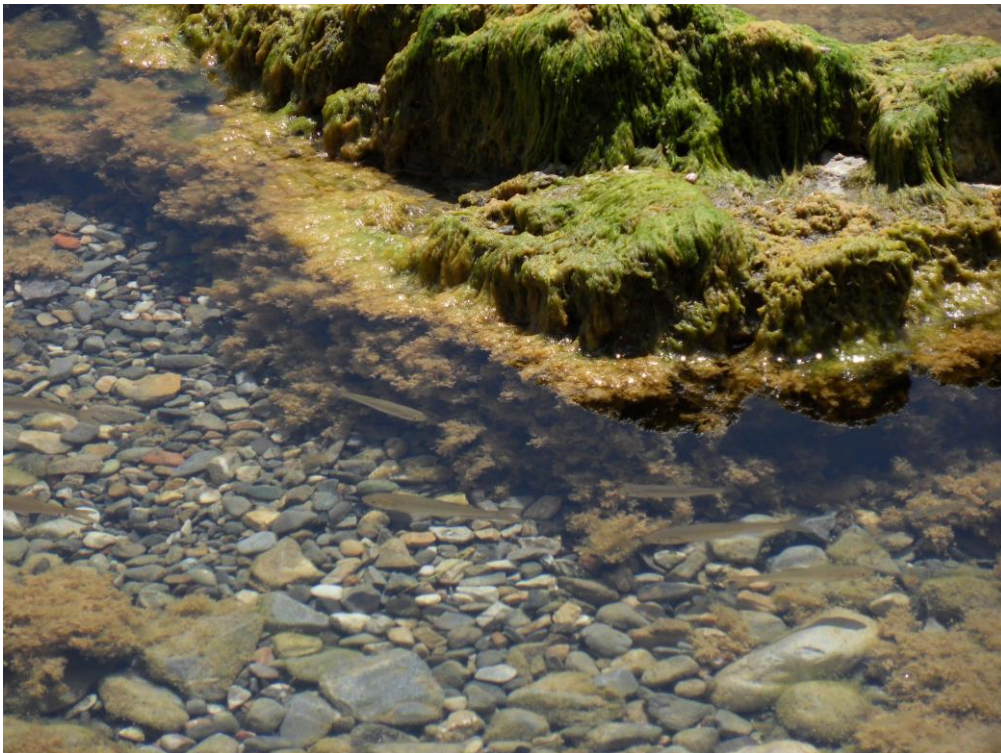

Er zijn mensen nodig met nieuwe fantasie

Ervaringen, belevenissen, vragen
in woorden gevangen

om die woorden weer vrij te laten
in nieuwe ervaringen, belevenissen, vragen.

Marcel Zagers

De taal waarin ik geloof	3
Liefde	3
Hoop op toeval	4
Ik bid omdat ik me klein voel	4
Welkom	5
Kleur in je leven	5
Beperkingen als talenten <i>(verhaal)</i>	6
Beeld van mensen	6
Naar de kern	7
Hoe gaat het met je <i>(verhaal)</i>	8
Stoepkrijt	8
Laat jezelf niet middelen	9
Het liefste van alles	10
Een uitgelezen kans	10
Hoeveel moet je weten	11
Geloof bestaat niet zonder lef	11
Verstopte neus	12
Moeilijk om anders te zijn	13
Nieuwe fantasie	13
Je moet iemand geweest zijn	14
Vragen	15
Elke dag een nieuw gedicht	15
Zolang er honger is	16
Van Utrecht naar Den Haag	16
Als water	17
Ik vind je lief	17
Niet mee hoeven doen	17

De taal waarin ik geloof

Is het een God
of is het een taal
waarin ik geloof?

De taal waarin ik zo graag spreek
spreek ik vrijwel niet meer:
niet met de vreemden die me omringen,
niet met vrienden die me dichtbij staan.

De taal waarin ik graag denk
denk ik alleen nog maar tijdens momenten
dat ik niets doe en niets hoef:
wanneer ik niet 'in de wereld' ben
maar er even buiten kan verblijven.

De taal die mij vertrouwd is
en onder mensen niet meer gesproken wordt,
benoemt de dingen en het leven om me heen
liever, eerlijker, harder, zachter, oprechter
dan de snelle taal van halve woorden en luide kreten
die in de straten weerklinkt.

*De taal van recht en gerechtigheid,
van erbarmen en barmhartigheid.
De taal van 'in die tijd', 'er komt een dag'
en 'wat heb je met de minsten van de mensen gedaan?'
De taal van schepping in plaats van milieu,
van genade in plaats van geluk.*

Ik zou weer zo graag in een taalwereld willen leven
waarin 'God' een gemeenschappelijk,
een inspirerend en verbindend woord is.

Liefde

*Ik kan mijn liefde
voor mensen niet kwijt.
Ik hou meer van ze
dan ik kan laten zien.
God, hebt U daar ook last van?*

Hoop op toeval

‘Laat het toch toeval zijn:
terwijl grote delen van de aarde
van droogte en hitte
niet te doven in brand staan

verliezen mensen de grond
onder hun voeten,
geen dak boven het hoofd
omdat het water
teveel en te sterk is.

Laat het toch toeval zijn
zonder betekenis, zonder bedoeling.
Laat het niet Gods wil zijn
en laat het zeker niet het gevolg zijn
van menselijk ingrijpen in de natuur.

Dat zou een ramp zijn!’

Ik bid omdat ik me klein voel

Wat moet ik bidden?
Waarom moet ik bidden?

Geloof ik dat mijn gebed
God in beweging zet?
God die anders afwachtend
en lijdzaam toekijkt?

Geloof ik dat mijn gebed
mij geluk en gezondheid brengt?
Mij steun en kracht geeft
die ik ergens anders niet vind?

Ik bid
omdat ik het leven om mij heen
niet wil vergeten.

Ik bid omdat ik mezelf klein voel
in zoveel ruimte.

Welkom

Misschien ben je uit gewoonte hier gekomen,
omdat je het gewend bent.

Misschien ben je hier
omdat je het van anderen moet
of omdat je het voor anderen wilt doen.

Misschien ben je hier uit vrije wil
en heb je bewust ervoor gekozen
om nu geen andere dingen te doen maar hier te zijn.

Misschien ben je hier voor de rust,
misschien voor de rituelen of voor de muziek.

Waarom je hier ook bent:
het is goed dat je er bent.
Als jij er niet was,
zou je stoel leeg zijn.

Kleur in je leven

*Kon ik een beetje verdriet
van je wegnemen:
ik zou het meteen doen.*

*Kon ik iets overnemen
van de last van je schouders:
je zou verbaasd zijn hoe sterk ik ben.*

*Kon ik je morgen
meer vertrouwen en zekerheid geven:
ik zou het vandaag nog doen.*

*Kon ik je vrolijk maken
met een paar woorden:
ik zou geen minuut meer stil zijn.*

*Ik wil je een bloem geven
zodat er meer kleur komt
in jouw en in mijn leven...*

Beperkingen als talenten

Er was eens een liedjesschrijver die er maar niet in slaagde om een liedje te schrijven. Hij schreef de mooiste zinnen, maar als hij deze mooiste zinnen op muziek wilde zetten, verloren de woorden hun vloeiende klanken en bleef er niets van over. Desondanks was hij toch een liedjesschrijver, dat wist hij zeker. Ooit zou het hem lukken...

Een eindje van hem vandaan woonde ook een liedjesschrijver. Ook hem lukte het niet om een lied te schrijven. Hij schudde met het grootste gemak de mooiste melodieën uit zijn mouw, maar op het moment dat hij er woorden bij wilde bedenken, verdween elke beweging uit zijn melodieën. Desondanks was ook hij een liedjesschrijver, al had hij in zijn hele leven nog geen lied geschreven.

Op een dag kwamen ze elkaar per ongeluk tegen. Ze kenden elkaar niet en wisten niet van elkaar dat ze beiden liedjesschrijver waren. Ze stonden achter elkaar in de rij voor een concert, en het toeval wil dat ze ook naast elkaar zaten in de zaal. In het begin wisselden ze alleen de verplichte blikken met elkaar uit. Beiden dachten, hoe het zou zijn wanneer zij op het toneel stonden. En beiden voelden ze zich miskend, omdat de ander hier niets van wist.

Na het concert liepen ze achter elkaar de zaal uit. De ene liedjesschrijver bedacht ondertussen twee van zijn mooiste zinnen, en net op hetzelfde moment kwam er een vloeiende melodie uit de mouw van de ander. De zinnen en de melodie pasten wonderbaarlijk goed bij elkaar: ze stelden zich aan elkaar voor en besloten om samen liedjes te gaan schrijven.

De moraal van het verhaal is niet dat iedereen zijn eigen talenten heeft, maar zijn eigen beperkingen. Gelukkig de mens die in zijn eigen beperkingen de ruimte vindt voor talenten van anderen.

Beeld van mensen

Je vormt je een beeld van een mens
en in dat beeld stoot je hem of haar af.
Het beeld dat je je vormt,
klopt vaak niet.
Je kent de mens niet persoonlijk
in zijn of haar mens-zijn.

Het ware beeld van mensen
wordt door liefde getekend.
Liefde die ons zegt:

*ieder mens is de moeite waard
ieder mens moet bemind worden.*

Naar de kern

Ik ontdoe je
van alle versierselen
waarmee de tijd je heeft bekleed.
Schepper, Rechter, Vader, Heer,
almachtige, barmhartige, goedertieren.
Ik zie ze niet meer,
heb er dus ook geen last van.

Ik verwijder
alle lagen lak en vernis
die je voor de tijd
hebben behoed en bewaard.
Het gifgroen en het warme rood,
het blinkende zilver en het doffe zwart.

Ik worstel me
door de verhalen heen
die de tijd over je heeft verteld.
Hoe mensen zich
gewaarschuwd voelden en gestraft.
Hoe over een wereld
van bergen, nevel en mist
een tweede wereld verscheen
van horizon en licht.

Niets of niemand
houd ik over:
behalve stilte
leegte
iets...

*Als ik niet in beweging kom
voel ik je weerstand niet.
Als ik mijn ogen niet open
zie ik je niet verdwijnen.
Als ik niet spreek
hoor ik je niet zwijgen.*

Vandaag begin ik
aan een nieuw verhaal.

‘Hoe gaat het met je?’

Er wordt verteld, dat God en de mensen al een tijdje ver uit elkaar leefden: zó ver, dat ze elkaar niet meer kenden. God wist niet meer wat de mensen dachten, en de mensen waren God in al hun doen en laten vergeten.

Op een dag besloot God daar iets aan te doen. Hij begaf zich naar de aarde en liep tussen de mensen. Die keken even raar op toen ze Hem zagen, maar ze herkenden Hem niet. Op een gegeven moment zei Hij: *‘Hallo. Jullie kennen mij waarschijnlijk niet, maar ik wil jullie iets komen vertellen over God.’* Dat had Hij beter niet kunnen zeggen. Alle mensen stonden meteen stil en liepen op Hem af: *‘O? Dus God durft het zelf niet komen vertellen? Zeg Hem maar dat Hij zelf moet komen als Hij ons iets te zeggen heeft.’* En ze joegen Hem de stad uit.

Hij probeerde het dus op een andere manier. Hij begaf zich weer naar de aarde, maar de mensen herkenden Hem niet. *‘Hallo. Kennen jullie mij niet? Ik ben God.’* Alle mensen stonden weer meteen stil, en liepen boos op Hem af. *‘Dus Jij bent God. Waar ben Je al die tijd geweest? Je hebt ons mooi in de steek en alleen gelaten. Nu hebben we je niet meer nodig. Ga weg! We zoeken het zelf wel uit.’* En ze joegen hem elke stad uit.

Dat moest dus anders. Toen kreeg God een idee, want Hij wilde de mensen per se beter leren kennen. Hij begaf zich weer naar de aarde, de mensen herkenden Hem weer niet. Op een gegeven moment liep Hij op iemand af en vroeg: *‘Hallo. Hoe gaat het met je?’* De man bleef verbaasd staan, dat had nog nooit iemand aan hem gevraagd. En hij begon te vertellen. Na een tijdje liep God door en sprak iemand anders aan: *‘Hallo. Hoe gaat het met je?’* De vrouw bleef verbaasd staan, het was lang geleden dat iemand dit aan haar had gevraagd. En zij begon te vertellen.

Sindsdien weten mensen dat er altijd iemand is die in je geïnteresseerd is: dat er altijd iemand is die aan je vraagt hoe het met je gaat. En de mensen vragen zich af: zou dit God zijn? Zou God zo heten: ‘Hoe gaat het met je?’

Stoepkrijt

Vandaag neem ik alle stoepkrijt
die ik maar kan krijgen,
want ik wil overal kunnen schrijven
wat ik niet meer wil verzwijgen.

Zoals Jezus ooit heeft geschreven
in het losse, mulle zand,
zo neem ik aan gesprekken deel
uit losse pols en losse hand.

Ik doe het niet met verf,
verf is zo definitief.
Krijt is tijdelijk, spoelt weg,
dat is me net ze lief.

Wanneer ik mensen hoor praten
en oordelen over elkaar,
dan haal ik mijn stoepkrijt tevoorschijn
en schrijf op het grijs trottoir:

*'Wie ben jij om te oordelen?
Jij bent God toch zeker niet?
Als God van alle mensen houdt,
waarom doe jij God dan verdriet?'*

Laat jezelf niet middelen

Je bent geen gemiddelde Nederlander,
je bent geen doorsnee-burger.
Je bent geen kopie,
je bent een origineel.

Al lijkt jouw mening
op de mening van anderen:
het is en blijft jouw mening
en je hebt er recht op.

Wees wel zuinig op je woorden:
laat je niet door anderen voorschrijven
wat je moet denken.

Wees zuinig op je eigen woorden:
praat anderen niet na
en twijfel niet aan jezelf
als je geen instemming vindt.

Want:

je bent geen gemiddelde in een grafiek,
je bent geen doorsnee-mens.
Je bent wie je bent: zo hoor je te zijn.

Het liefste van alles

Liever
uitgelachen worden
(ook al is het vervelend)
dan niet gezien worden
(want dat is nog vervelender).

Liever
gepest worden
(ook al doet het pijn)
dan niet gezien worden
(want dat doet nog meer pijn).

Maar het liefste van alles
geaccepteerd worden.

Een uitgelezen kans

Een dag dat je niet hebt gezien
hoe mooi de wereld is geworden,
een dag dat je niet de lucht
van vrijheid hebt ingeademd,
een dag dat je niet hebt laten horen
hoeveel je van de mensen houdt:

zo'n dag is een gemiste kans.

Een dag dat je nog niet hebt gezien
hoe mooi de wereld is geworden,
een dag dat je nog niet de lucht
van vrijheid hebt ingeademd,
een dag dat je nog niet hebt laten horen
hoeveel je van de mensen houdt:

zo'n dag is een uitgelezen kans:

om te zien hoe mooi de wereld is geworden
om de lucht van vrijheid in te ademen
om te laten horen hoeveel je van de mensen houdt.

Hoeveel moet je weten

Hoeveel moet een mens weten
om te kunnen geloven,
om U, God, in het leven te kunnen zien?

Weet iemand die ouder is
en veel heeft meegemaakt
beter wat de zin achter dit leven is
dan kinderen en jongeren
die nog zoveel moeten leren?

Weten wij in deze tijd beter
waarom wij leven
dan de mensen vroeger,
toen er nog geen tv of internet was?

Begrijpt iemand
die goed kan leren
en veel heeft gestudeerd
het leven beter,
dan iemand die moeite heeft
met lezen en schrijven?

Het zou niet eerlijk zijn:
U bent toch een God voor iedereen?

Maar waarom maken mensen dan wel dit verschil?

Geloof bestaat niet zonder lef

Geloof heeft met liefde te maken
en met hoop – dat is bekend.
Zonder liefde weet je niet
waarin je moet geloven
en als je gelooft, heb je hoop
dat alles beter kan worden.

Als Jezus van Nazareth
geen hoop of liefde had gekend,
dan was er waarschijnlijk nooit
zoiets als het christendom geweest.

Maar geloof heeft ook met lef te maken –
dat is misschien minder bekend.
Vertelt het evangelie niet
over vele situaties en gebeurtenissen
waarin Jezus van Nazareth
een haast bovenmenselijk lef toonde?
 Als hij geen lef had gehad,
 was er waarschijnlijk nooit
 zoiets als het christendom geweest.

Ook in onze tijd zijn er binnen de kerk
mensen die lef hebben.
Er is bijvoorbeeld lef voor nodig
om in een jongerenkoor in een kerk te zingen.
Je zingt en spreekt je eigen taal,
een taal die niet altijd wordt gehoord of geduld.

Er is ook lef voor nodig
om ze de ruimte te geven
en te horen wat ze bedoelen.
Misschien zou je moeten zeggen:
er is geloof voor nodig
om ze de ruimte te geven
en te horen wat ze bedoelen.

Want geloof bestaat niet zonder lef.

Verstopte neus

Een aardige en lieve hond,
die kon zijn etensbak niet vinden.
Hij liep en snuffelde in het rond,
hij leek voorwaar wel op een blinde.

Zijn honger werd niet meer maar minder:
het beestje, dat was niet gezond!
Hij had van een verkoudheid hinder.
Wist jij dat zoiets ook bestond?

Mensen zijn in deze tijd
God al enkele jaren kwijt
omdat 'het christendom niet klopt'.

God is niet verdwenen maar
- ook al klinkt het misschien raar –
hun neus voor God, die is verstoppt.

Moeilijk om anders te zijn

*Wat is het toch moeilijk
om anders te zijn.*

Wat is het toch moeilijk
om je niet te laten leiden
door de verwachtingen
die andere mensen van je hebben.

*Wat is het toch moeilijk
om anders te zijn.*

Wat is het toch moeilijk
om je niet te storen
aan wat andere mensen
van je denken en over je zeggen.

*Wat is het toch moeilijk
om anders te zijn.*

Wat is het toch moeilijk
om je eigen plan te trekken
en je eigen weg te gaan –
niet die van anderen.

Nieuwe fantasie

Ze zullen altijd tegen je zeggen:
'Voor wat hoort wat, want dat hoort zo.'
Ze zullen altijd uit willen leggen:
sta op je rechten, dan kom je nooit te kort.
*Doe daar niet aan mee, doe het andersom:
geef mensen meer dan ze durven verwachten.
Dus: in plaats van steeds op je strepen staan,
langer met ze meegaan dan zij wel van je dachten.*

Wij hebben mensen nodig met nieuwe fantasie.

Ze zullen altijd tegen je zeggen:
'Oog om oog en tand om tand'.
Ze zullen altijd uit willen leggen:
sla van je af en gebruik toch je verstand.
*Doe daar niet aan mee, doe het andersom:
ga op mensen af die van jou af willen komen.
Ook als ze je wegslaan: blijf in de buurt,
want ze hebben nodig waar zij zelf niet toe komen.*

Er zijn mensen nodig met nieuwe fantasie.

Je moet iemand geweest zijn

De verhalen
die over je worden verteld
hebben indruk op me gemaakt
en ik denk nu
dat ik een aardig beeld van je heb.

Je moet iemand zijn geweest
die alle tijd van de wereld had.
Als je mensen aankeek
dan zág je ze ook
en hun verdriet
moet je door merg en been zijn gegaan.

Je moet iemand zijn geweest
die geen boodschap had aan fatsoen.
Als er iets gebeurde
wat tegen je gevoel van rechtvaardigheid inging
dan liet je dat volgens mij ook horen
of dat nu gepast was of niet.

Je moet iemand zijn geweest
die niet in naam of aanzien geïnteresseerd was.
Ik denk niet dat uit jouw mond
grote woorden of gewichtige taal was te horen.
Eerder vertelde je verhalen, misschien zelfs sprookjes
om de mensen zoiets te zeggen als:
*‘Wat maak je je druk
over dingen die zoveel aandacht niet verdienen.
Het leven is toch zoveel méér en mooier.
Kijk maar om je heen.’*

De verhalen
die over je worden verteld
hebben indruk op me gemaakt
en ik denk nu
dat ik een aardig beeld van je heb.

Maar wat hebben ze
in Gods naam met je gedaan?
Ze hebben je dingen laten zeggen
die volgens mij nooit bij je zijn opgekomen.
Ze hebben je namen gegeven
waarnaar je van zijn leven niet geluisterd zou hebben.
En ik ben bang
dat het al lang niet meer over jou gaat...

Vragen

Sommige vragen
zijn niet te beantwoorden
maar moeten wel worden gesteld

als uiting van protest
als uiting van verwondering
als teken van geloof.

Stel ze, ga ze niet uit de weg
deel ze met anderen onderweg

tot het moment
dat ze zijn verdwenen
omdat het antwoord is uitgesteld
naar de overkant van dit bestaan

als uiting van protest
als uiting van verwondering
als teken van geloof.

*Vragen zijn voor het leven
wat zout is voor het eten:
ze lossen op maar verhogen de smaak.*

Elke dag een nieuw gedicht

Het leven is niet te verklaren
alle wetenschap ten spijt.
Al wat we doen, is leven ervaren
samen en in eenzaamheid.

Ik voel ons méér dan exemplaren
van een menselijke soort.
Zo wil ik jou, mij niet verklaren.
Jij verdient een beter woord.

Ik wil je zingen zoals ik het zie,
niet in de woorden van biologie.
Veel liever ben ik met jou poëzie.

De tijd schrijft elke dag een nieuw gedicht.
Als leven schaduw is, ben jij het licht:
je ogen geven God vandaag gezicht.

Zolang er honger is

Zolang er in de wereld
ergens honger is,
zolang er onder mensen
dorst naar water is,
zolang spreekt Gij ons aan:
'Mens, waar ben je?'

Zolang een kind geen toekomst
voor het leven heeft,
zolang een kind op aarde
van het toeval leeft,
zolang spreekt Gij ons aan:
'Mens, waar ben je?'

Zolang er mensen helpen,
klaarstaan voor elkaar,
zolang er mensen zorgen
in woord en gebaar,
zolang spreekt Gij ons toe:
'Mens, ik ken je.'

Zolang de nood gezien wordt
en de vraag gehoord,
zolang het leed van anderen
onze rust verstoort,
zolang spreekt Gij ons toe:
'Mens, ik ken je.'

Van Utrecht naar Den Haag

(en vice versa, maar op de heenreis rijmt het beter)

Het kan een man of vrouw zijn
die reizend in een sneltrein
van Utrecht naar Den Haag
je aanspreekt met de vraag:
'Zijn we er al?'

Het kan een paard zijn in de wei,
je flitst eraan voorbij
van Utrecht naar Den Haag.
Het paard kijkt loom en traag:
'Ben je er al?'

Aan de andere kant van het raam
kijkt je spiegelbeeld je aan
van Utrecht naar Den Haag,
het kriebelt in je maag:
'Ben ik er al?'

't Is alsof op zo'n moment
wanneer jij er nog niet bent
het leven tegen je zegt:
'Jij bent nog onderweg,
maar ik ben er al.'

Als water

Mensen zoeken naar zin
en dat is jammer.
Waarom zoeken naar zin
die ons omgeeft als het water
waarin de vis zwemt en leeft?
Vandaag ga ik gewoon even kopje onder.

Ik vind je lief

Vogels hoor je vaak zingen
maar nog nooit heb ik gehoord
dat ze 'Ik hou van jou' floten.
Bloemen zeggen veel
maar ik heb ze nog nooit
'Ik vind je lief' horen zeggen.
Mensen kunnen dat wel, maar:
waarom doen ze dat niet vaker?

Niet mee hoeven doen

Het liefste
gewoon ergens
langs de kant zitten.
Zonder mee te moeten doen
kijken en luisteren
naar alles om me heen.

Zo een stukje van de wereld zijn:
Daar heb ik vrede mee.